

УДК 316.334.3.001.73

Санченко С. П., НПУ ім. М. П. Драгоманова

ПРОБЛЕМИ ТРАНСФОРМАЦІЇ МОДЕЛЕЙ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ СУСПІЛЬНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ СУЧАСНИХ СУСПІЛЬСТВ

В статті розглядаються проблеми впливу соціальних трансформацій сучасних суспільств на еволюцію моделей державної соціальної політики. Визначено суттєві риси різних моделей соціальної політики.

Феномен «соціальна політика», а понад усе, проблему суспільної трансформації різних моделей такої політики варто розпочинати з дихотомії: «політика – соціальна політика». Найперше вкажемо на те, що з усіх визначень поняття «політика», ми беремо за основу ті, які, власне, пояснюють політику, як «систему принципів і норм регулювання життя суспільства загалом, соціальних груп та індивідуумів» [8, с. 585]. До цього словникового визначення додамо і те, що політика покликана максимально повно, об'ємно врегулювати взаємовідносини між людьми, малими і великими групами у суспільстві. З усіх «політик», на які «розпадається» цілісна політика, як феномен, найближче до вирішення цих питань знаходиться соціальна політика. «Соціальна політика, – пише О. О. Яременко, – є центральною ланкою державної політики, в якій знаходять своє відображення досягнення економіки і духовної культури (науки, освіти, охорони здоров'я тощо), до того ж саме в соціальній сфері формуються соціальні ресурси для проведення ефективної економічної і духовно-культурної політики» [13, с. 9].

З усіх визначень поняття «соціальна політика» виділимо те, що дав російський політолог В.І. Даниленко. В широкому сенсі розуміння він вбачає в цьому феномені «сукупність положень, процес улагодження конфлікту і знаходження взаємодопустимого рішення, а також прийняття рішення і проведення заходів в області соціальних гарантій» [2, с. 831]. Останнє – соціальні гарантії – значною мірою є базовим фактором для створення правової, соціальної держави взагалі.

Суспільне визначення і пріоритетний статус соціальної політики з-поміж «інших політик», про що пишуть багато вчених, обумовлюється в першу чергу тим, що така політика безпосередньо пов'язана з правами людини і необхідністю їх забезпечити. «Соціальні права, – пише російський дослідник Н. Бондарь, – це можливості, що випливають із самої людської природи щодо отримання елементарних,

найбільш важливих пілг та умов безпечного, гідного та вільного існування особистості в суспільстві і державі» [1, с. 35].

Реальним є питання: від чого залежить характер і особливість соціальної політики. Соціальна політика в конкретній державі є такою, якими є державна політика, які соціально-економічні відносини в ній сформувалися. Так, характеризуючи соціальну політику у колишньому СРСР, українська дослідниця В. Довженко доречно пише, – цитуючи Ю.І. Павленка (див. Трансформація суспільства і проблеми соціальної політики. – К., 1997): «Соціально-економічні відносини в Україні (і в цілому у колишньому СРСР) базувалися на: централізації ресурсів і повноважень; плановому характері виробництва і розподілу; жорсткій регламентації всіх сфер соціально-економічного життя; пріоритеті адміністративного регулювання над правовим [4, с. 3]. Це, однак, зовсім не означає, що тоді соціальна політика в СРСР була негативною і, навіть, малоефективною. Скоріше всього маємо брати до уваги, що така політика сповна була похідною від існуючого політичного режиму, а певна «зрівнялівка», адресність щодо окремих соціальних груп у суспільстві давала можливість зберігати велику «комуністичну» державу від можливих достатньо гострих конфліктів, протистоянь тощо. Між тим у багатьох країнах і нині така патерналістська, державна соціальна політика є і вдало функціонує.

Посилаючись на вище викладене, підкреслимо також роль саме ідеологічних чинників в формуванні і практичній реалізації як соціальної політики в цілому, так і безпосередньо політики в частині соціального захисту громадян. Доречними в цьому плані є висловлювання, зокрема, українського політика М. Кравчука, який вважає, що суспільства, позбавлені ідеологічного стрижня, це безперспективні суспільства взагалі [6]. Відмова від ідеології у державному будівництві, функціонуванні держави веде до втрати і ідеологічного механізму соціального захисту, тобто до втрати, як ми вважаємо, загальноприйнятних норм і правил не лише співжиття але й духовності, моралі. Серед українських фахівців вплив ідеології на розвиток системи соціального захисту найбільш детально розробила у своїй кандидатській дисертації В. Деріга [3]. На її думку, найважливішими в плані формування соціального захисту є неконсервативні, неоліберальні та соціал-демократичні ідеологічні теорії і концепції. Авторка доречно підкреслює і те, що саме деполітизація соціальної політики робить її безадресною, безперспективною.

Соціальна політика за будь-яких її моделей обов'язково має фінансуватися. І фінансуватися найперше шляхом використання державних механізмів. Закономірність проглядається проста: чим більшим

є валовий внутрішній продукт, що виробляється в країні, спільними зусиллями усіх громадян, тим більше відрахування є можливість зробити для соціальних потреб і допомог громадян. Існують навіть певні мінімуми, які можна тут допускати. Так за даними МОП у розвинутих країнах Заходу на початок 80-х років мало місце відрахування на проблеми соціального характеру 20-30 % валового національного продукту. В ряді країн Східної Європи квоти на соціальні відрахування за критеріями МОП нині становлять приблизно чверть від середнього рівня відрахувань західних націй, а у країнах, що розвиваються, вони складають лише 5 % суспільного продукту [2, с. 131].

Безпосередньо проблемам інституціоналізації соціальної політики у суспільстві присвячені роботи таких зарубіжних вчених як Т. Ганслі, Ф. Дей, Б. Джонссон, П. Спікер, російських – Г. Осадча, С. Смірнова, С. Тетерський, українських – О. Бермичевська, Н. Борецька, Б. Гаєвський, В. Жмира, Е. Лібанова, О. Палій, Т. Семигіна, О. Скоморохова, В. Скуратівський, А. Ягодка та ін.

Безпосередньо класифікація моделей соціальної політики є предметом уваги В. Джорджа, Р. Уїлдінга, У. Лоренца, Р. Мішри, Ф. Уїльямса, а в Україні – Н. Балабанова, Е. Гансова, М. Головатого, В. Жукова, О. Новакової, В. Пилипенко та ін.

Зазначимо, що за усієї розмаїтості схарактеризованих моделей соціальної політики, більшість з них ґрунтуються все ж переважно на ідеологічних та ціннісних засадах, властивих системам соціального захисту окремих країн. Можна виділити такі, найбільш характерні і поширені моделі соціальної політики, як:

– класична (антиколективістська) модель. Її ще називають умовно-ліберальною. Фінансування основних соціальних програм за такою моделлю здійснюється головним чином за рахунок загальних державних податків, які збираються в країні. Нині така політика, наприклад в Англії об'єднує як наслідки тетчерівської політики впровадження ринкових відносин у соціальній сфері, так і спроби лейбористського уряду щодо поступового переходу до універсальності в окремих соціальних програмах;

– корпоративістська модель (Німеччина) О. Бісмарка. Головним чином пов'язана з різноманітними формами соціального страхування, яке називають солідарним соціальним страхуванням. До корпоративістської моделі відносять також моделі соціальної політики Іспанії, Мексики, Бразилії, навіть Японії;

– класична скандинавська модель (Швеція). Вона передбачає найактивнішу роль держави у соціальному забезпеченні, наданні різноманітних соціальних послуг і реалізації політики зайнятості;

– ліберальна модель (або «ультраліберальна») (США). Це своєрідна залишкова модель, коли держава надає громадянам лише мінімальну допомогу в облаштуванні їх життя. Тут немає уніфікованої системи соціального захисту громадян, існує велике розмаїття соціальних програм, починаючи з федеральних. Однак державне стимулювання цього процесу є яскраво вираженим. До такого державного патерналізму логічно додаються і різноманітні громадські ініціативи, реальний вплив громадського суспільства тощо.

В умовах глобалізації, особливо на початку ХХІ століття перераховані та інші моделі соціальної політики стали зазнавати і певної ерозії, великих змін, однак ліберальні, неоліберальні тенденції в таких змінах все ж домінують в багатьох країнах. Демографічні, фінансові фактори в моделях соціальної політики все більше даються взнаки в ситуації великої соціально – демографічної диференціації суспільств. Основою ж такої політики були і залишаються численні і різноманітні соціальні програми, різні форми соціального страхування, захист груп ризику тощо.

Далі. Основними суб'єктами соціальної політики завжди є: людина, держава, суспільство, соціальні спільності та інститути громадянського суспільства, політичні партії, громадські організації, об'єднання, асоціації громадян, різноманітні колективи, фонди і т. ін. Формально, сконцентровано, можна говорити про два вирішальних суб'єкти соціальної політики: а) держава; б) громадянське суспільство. Останнє в широкому сенсі залежить від ступеню демократизації влади і суспільних відносин. Роль таких суб'єктів потребує окремого спеціального розгляду.

Соціальна політика неодмінно пов'язана з певними гарантіями для громадян. Надання цих гарантій і обумовлюють той соціальний захист, який отримує людина з будь-яких джерел в країні, починаючи з держави. Про це пишуть численні зарубіжні та вітчизняні фахівці, зокрема, Р. Арон, В. Бабкін, В. Ворона, Д. Гелбrait, Є. Головаха, Л. Козер, І. Мигович, Т. Парсонс, Ю. Римаренко, Г. Спенсер, К. Тоффлер, М. Хайдеггер, Т. Шанін та ін.

Щодо суто соціально – захисного контексту соціальної політики, то основоположними для цього аспекту є праці Г. Бернгарда, С. Біляцького, А. Крупника, І. Миговича, В. Полтавця, Б. Шапіро та ін., а найбільш показовою в цьому плані, на нашу думку є дисертаційна робота українського вченого А.С. Крупника на тему «Соціально-захисна спрямованість державної соціальної політики за умов трансформації українського суспільства» (Одеса, 2002). Автор вдало виокремлює соціальну політику як «складову» державної політики взагалі.

Значимо, що поняття «соціальний захист», як і поняття «соціальне забезпечення» – досить нове, воно з'явилося лише у другій половині ХХ ст. і поступово стало застосовуватися у багатьох міжнародних правових актах. Так у Хартії основних прав трудящих Співтовариств (Європейський Союз, 1989 р. ст. 10) право на соціальний захист формулюється у такий спосіб: «Відповідно до національних нормативних положень кожний працівник в країнах ЄС має право на достатній соціальний захист і залежно від свого статусу і розміру підприємства, на якому він працює, користується відповідними соціальними благами. Особи, які не можуть увійти або знову вступити на ринок праці і не мають засобів для існування, повинні отримувати достатню соціальну допомогу з урахуванням особистих обставин» [12]. Як бачимо, поєднання спільного і особистісного є надто виразним у поясненні механізму «соціального захисту».

Звідси, як мінімум декілька особливостей такої політики: а) загальне право людини на соціальний захист; б) можливість користуватися лише наявними (реальними) благами; в) диференціація соціальної допомоги людині в залежності від її реальних потреб. Тобто, соціальний захист може бути лише таким, яким є конкретне суспільство, рівень його соціально – економічного, духовного і т. п. розвитку.

Слід вказати на ту принципового характеру особливість, що соціальний захист і соціальна допомога – явища однак далеко не тотожні. Соціальний захист – більш ширше поняття, що включає в себе соціальну допомогу у різних її формах. При цьому соціальний захист включає в себе: пенсійне забезпечення та забезпечення на випадок безробіття; грошову допомогу сім'ям; різні форми соціальної допомоги і соціальних послуг.

Сучасні системи соціального захисту мають багато спільних рис а також відповідні відмінності, що пов'язані з багатьма факторами [7]. Мабуть найбільш конкретною є, особливо у європейських країнах, така система, що пов'язана із різного роду соціальним страхуванням (Австрія, Італія, Німеччина, Нідерланди, Франція і т. ін.). На відміну від принципу соціального страхування, принцип соціального забезпечення (в тому числі і в Україні) передбачає надання соціального захисту іншим категоріям населення (державні службовці, військові, діти-сироти тощо) і фінансування таких соціальних видатків за рахунок податкових надходжень у бюджет. Тут, однак, є слідуєча принципового характеру колізія: як справедливо підкреслює А. С. Крупник, «економічний підйом країни не завжди автоматично веде до зростання життєвого рівня населення» [7, с. 7]. Тобто, соціальне забезпечення напряму від багатства країни не залежить. Значить, вирішальне зна-

чення має саме характер державної політики, яка обстоює політику соціальну, сам соціальний захист.

Соціальна політика держави, – нехай у різний спосіб, – але має чітко означені гуманістичні орієнтири. Так, український політолог С. Рябов зазначав, що соціальна держава – це принцип функціонування держави, відповідно до якого вона бере на себе захист соціальне упосліджених і піклування про соціальну справедливість [5, с. 215]. До класичних систем соціальних гарантій при цьому відносять: страхування (за досягненням старості, хвороби, нещасних випадків), допомогу по безробіттю, а також порівняно нові системи страхування (наприклад, від ризику втрати прибутку і т. ін.).

Окремо має братися до уваги система і характер соціальних інтересів, які практично реалізують політику соціального захисту. Це: структури в органах виконавчої влади; судові органи; профспілки; різноманітні фонди; громадські організації і об'єднання тощо.

Практична реалізація моделі соціальної політики у сучасній Україні обумовлена багатьма причинами і особливостями соціального характеру, вирішальними з-поміж яких є:

- пряма і безпосередня залежність рівня соціальної забезпеченості громадян від ходу ринкових перетворень та трансформацій громадянського суспільства;
- гостра потреба адресної підтримки груп ризику, соціально вразливих груп населення;
- необхідність реалізації соціальної політики в тісному узгодженні зі світовою практикою, напрацьованим досвідом.

При цьому завдання держави, органів влади полягає в тому, аби забезпечити максимальне стимулювання і підтримку інноваційної діяльності самих громадян, як суб'єктів соціальної політики. Тобто, розробка і реалізація соціальної політики в сучасній Україні відбувається на засадах саме ліберальної моделі такої політики, з відповідними залишками, однак, тієї моделі, що функціонувала у колишньому Радянському Союзі взагалі.

Бібліографічний список

1. Бондар Н.С. Права человека в Конституции России: трудный путь к себе / Н.С. Бондар. – Ростов-на-Дону, 1996. – 359 с.
2. Даниленко В.И. Современный политологический словарь / В.И. Даниленко. – М., NOTA BENE, 2000. – 1024 с.
3. Деріга В.В. Політологічний аналіз формування та розвитку соціального захисту: дис. на здобуття наукового ступеня канд. політичних наук: спец. 23. 00. 02 «Політичні інститути та процеси» / Деріга Віра Володимирівна. Миколаївський державний

- гуманітарний університет ім. Петра Могили. – Миколаїв, 2007. – 221с.
4. Довженко В.І. Проблеми формування та реалізації соціальної політики в Україні перехідного періоду. Автор. дис. на здоб. наук. ступеня доктора філософії в галузі ділового адміністрування. – К., 2001. – 24 с.
 5. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Знання. – 59с.
 6. Кравчук М. Ідеологія в Україні. Якою вона буде завтра? / М. Кравчук // Інформаційно-аналитический центр ANALITIKA [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// analitika.at.ua/index/0-13](http://analitika.at.ua/index/0-13). – Назва з екрану.
 7. Крушник А.С. Соціально-захисна спрямованість державної соціальної політики за умов трансформації українського суспільства: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук зі спеціальності 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / Крушник Андрій Семенович; Одеська національна юридична академія. – Одеса, 2002. – 16 с.
 8. Політологічний словник: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / за ред. М.Ф. Головатого та О.В. Антонюка. – К.: МАУП, 2005. – 792 с.
 9. Рябов С.Г. Політологія: словник понять і термінів / С.Г. Рябов. – К. : «КМАкадемія», 2001. – 256 с.
 10. Семигіна Т.В. Моделі державної соціальної політики економічно розвинутих країн : автореф. дис. на здоб. наук. ступеня доктора філософії в галузі політології. – К., 2003. – 19 с.
 11. Скуратівський В.А., Палій О.М. Основи соціальної політики / В.А. Скуратівський, О.М. Палій. – К. : МАУП, 2002. – 200 с.
 12. Флорескул Н. Система соціального захисту населення як чинник формування соціальної держави / Н. Флорескул // Вісник КНТЕУ. – 2009. – № 2. – 401 с.
 13. Хартія Співтовариства про основні соціальні права трудящих. Міжнародні організації та союзи. – Хартія від 09.12.1989 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www/uarpzvo.net/data63/uhf6344.htm>. Назва з екрану.
 14. Яременко О.О. Соціальна політика: теоретико-методологічні основи дослідження процесів формування та ефективності реалізації: Монографія. Статті. Виступи. Інтерв'ю. / О.О. Яременко. – К. : Ін-т екон. та прогнозів. НАН України; УІСД ім. Олександра Яременка, 2006. – 480 с.
 15. Martin G.M. Social policy in the welfare state. – New jersey : Prentice Hall, Englewood Cliffs, 1990. – 256 p.

В статтє рассматриваются проблемы влияния социальных трансформаций современных обществ на эволюцию моделей государственной

социальной политики. Определены существенные черты разных моделей социальной политики.

In the article the problems of influence of social transformations of modern societies on the evolution of models of public social policy are examined. The substantial lines of different models of social policy are determined.

Стаття надійшла до редколегії 03.04.2014

УДК 328.132.7 (477)

Підручна О. О., НУ «ОЮА»

ФОРМУВАННЯ ІНСТИТУТУ ПРЕЗИДЕНТСТВА В ПОЛІТИЧНОМУ ПРОСТОРИ УКРАЇНИ

Розглянуто зародження та розвиток інституту президентства в державотворенні України. Проаналізована роль глави держави у механізмі здійснення владних повноважень. Інститут президента розглядається як один із вищих органів державної влади. Акцентується увага на визначальному впливі на інші вищі органи державної влади з метою координації, узгодження та спрямування їх діяльності на виконання Конституції.

Сучасний розвиток пострадянських держав, що відбувається відповідно до проголошених у конституціях орієнтирів на побудову демократичної, правової, соціальної державності, органічно пов'язаний із трансформаціями системи органів державної влади не лише в частині її організації, а й щодо зміни ролі цих органів у регулюванні найважливіших суспільних відносин. Одним із головних результатів цього процесу є кардинальна зміна загальної парадигми розуміння специфіки взаємозв'язку між конкретними органами державної влади і суспільством. У цьому плані наразі дедалі активніше ставиться питання про трансформацію ролі тих чи інших інститутів державної влади, які набувають вирішального значення в умовах нових політичних перетворень, метою яких є побудова ефективної моделі загальної взаємодії між державою та суспільством. Одним із таких інститутів, поза будь-яким сумнівом, є інститут президентства.

В розбудові української державності інститут президентської влади має найкоротшу історію і викликає жваві наукові дискусії як щодо правового статусу Президента України, так і еволюції становлення самого інституту. Процес його становлення відбувався під впливом різних факторів і в дуже складних умовах. Дослідники конституційно-правового статусу Президента України зазначають, що «інститут